

NAGY KOPPÁNY ZSOLT

A lézengő writer

KÓBORLOVAGLÁS A MAGYAR NYELV MEZEIN

Én gondolkozok sokat. Gondolatok ilyenkor jönnek-mennek fejemben kacsul, keresztül. Egyik gondolat jó, de akkor ugyan szalad jobban a másik. Vagy egyik. Nézőpont kérdése szerint. De ott van baj, hahogy akar leírás létrelni mikor, akkor gondolatok túl nagy szaladgálást véghez visznek. Ha jobban bírnám nyelvet, elménckednem lehetne, hogy közük sok a véghez. De olvastam ezt én, nem – sajnos – kitalálásom, a saját.

Vannak ilyenkor témák, elősorakozván, fontosságosan vannak, sorrendjüket illeti ami. Ilyen témák nők. Én legsokabb nőkről gondolkoz. Hogy nők nekem nem, s miért? Hogy én nőknek pedig igen, de.

Sokszor fogja búbánat ezért keserű szívemet. Magamon könnyítnem nehéz, történik mikor ez.

Igaz, ha nem panaszkodnék, volna okom rá. Mert volt nők voltak, s akadnak még emlékem bogába. De nő most miért nem, ha igen akkor, szegzek kérdést magamhoz. Rokona tehát magamnak szegről-végre vagyok, ilyenkor.

Bizony, élet keserű, ha hiánycikk a nő.

Meg még sokakat gondolok karriernek felőle. Hogy a nők, olyan pont, mint. Hogy nincs, olyan. Háborodok fel ezen, távol tömeg légy, alacsony, gyűlöletemhez vagy!

Sokat arra merengek, szubjektíves vonás, az, mit magamról írok, mi ez mostanában, mi nálam van tehát, illetve írásaimat. Hogy tudathasadásig az: mit írok magamról, vagyok magam. Ihletem fordult a be felé? Vagy ürült a ki? Kérdések – s rajtuk rágódnivaló – vannak.

Még szokok gondolkozni, hogy összességemben én vesztés, milyen vagyok. Losernek – mondják az angolok – születtem. Én mondom. Nálam okosabb, szebb énnálam, fölöttém gazdagb, tőlem kecsesebb, hozzám kellemesb, mind vannak. Szép volna, ha így nem volna, de másként.

Szuverén entitás, írói, mi nekem még ha marad. Szuverén annyira, hogy hőse csak maga, ő azaz bír lenni, ki más nem, ha én. Bizony, mert sokak a tehetségekben szárnyalnak engem túl. Őket olvasom, pallérozván hajlamomat plagizálásokra. Innen tán nyelvezet, ez is.

Érdekes, jön rá emberre, nem izzadtság ami látszat, könyvein másoknak. Tehetség párolgó lapokról, fülledtségnek nélküle, mindig nem, napersze.



De rossz memóriám, hála neki, s isten, neki is, hullajtja ki sok tehetségeket, mi zavarand néha – bár ne volna így, s lophatnék bátoran.

Lám, de említett fent nevezett vert tán meg, s bottal nem, csak szerzeménnyel, mi saját, mi egyszer – ez echte! – ki tudja, vajh, való-e.

Bizony, nehéz léte prózaírónak, kicsinek, sok okosságos éveknél utána, hálszott mit ki könyveknek belőle. Talál kínjában ki mindent már, hagyj legalább neki örömet, vállveregetőt, sajátot.

Bizony mondom néktek, tetszetend nekem, itt hogy írok, de találok akkor ugyan nehéznek, s mintha volna valakinél már, írva vagyva. Lehettek is többen, fészkeltek kik magukat belém, az írás exorcism, paráznság, véték, nyavolás. Űzze, kit elkurvított szelleme, kárhoztatván őt erre. Gyalázatos mestersegre.

Akárcsak éneket. Melyet – térvén vissza főleges kezdetekre – frekventálásban nők elmarasztalnak.

Bizony mondom néktek, némberek, átkok, jöjjetek azonnal, kebelemre térni, mi részemről nyerne fogadtatást, szívélyest, s egyben viszonzást is, hosszút s nedveset.

Ihletet adjatok, dolgozhatok ámbár*, sok-sok százalékban. Izzadság s taszítvány, mi marad utána.

Mutatni akartam, gondolatok vannak, hogymint elmémbe, s lám az össze, vissza. Ismerszik meg bajban az igazi elme, közmondás is tartja, s igaz? nem! nekem a feszengés, mi marad, közönségnek előtte, tintán, feketével.

Igaz való, gondolatom több már nem igen fejemben, pedig leírni is főképp ütközik, úgymint nehézségbe. Semmi volt, indultam belőle, s recikláltam magam, oda, ugyan. Húzza súly le, kánya elvigye s csípje meg, de gyorsan, önkifejezési túróját a tornak, elme temetését, sírját a papírnak.

*

Szó, mely vég is egyben:

S azt mondanom kell, hagynom abba tanács, mert lesz belőle beszély, mely rímes a rigmusban, vagy – rosszabb mi még ennél?/rosszabb mi még ennél! – találok maradni így.

Abban hagyjad Te** is hát, s késő tán még nem lesz.

* Nyelvelemben angol, értelemben *but for*.

** Olvasó, kedves, mi vagy.

Mellettem disznaim

Amikor ott vagyok és iszom, mindig két vaddisznó áll meg mellettem. Jobbról és balról.

Felugranak vállaimra, leszállnak, hozzám dörgölőznek. Nem értem őket.

- Igyál! - mondja az egyik.

- Igyál... - mondja a másik.

Lám, az élőbeszéd primátusa az írott szóval szemben, a régi probléma...

Szóval mégegyszer:

- Igyál! - mondja hízelgőn, parancsolón, csábítón, ellentmondást nem tűrően az egyik.

- Igyál... - mondja unottan, rejtett aggodalommal, közönyösen és hidegen a másik.

Ilyenkor ha iszom (márpedig ilyenkor mindig kell), összevesznek. Azon, hogy melyikük noszogatására iszom.

Órákig képesek csattogatni agyaraikat, keresztül a testemen (ha fekszem: a fejemben - érzem, menten szétmegy...). Kortyintok, hogy ne halljam őket.

Pedig nem bírom, mindig beteg vagyok utána, és másnap is. De akkor, olyankor, ott - elnyomja az agyarcattogást. Amúgy számukra az nem érv, hogy nem bírom. Nincs mese. Egyiküknek győzni kell, nem állhatok félre csatamezejükről, hiszen nélkülem nincs csata, csata nélkül értelmetlen a létük. Azt hiszem legalábbis. Mégiscsak az én disznaim.

Nagyok, szőrösek, feketék. Rettenetesen mérgesek. (Rettenetesen mérgesen...) Szétnézek, látom őket, behúdom a fejem, töltök még egy vodkát.

Aztán egyszercsak eltűnnek. Hirtelen és egyszerre tűnnek el, sosem láttam, amint éppen *amint*.

Egyedül maradok.

Hiányzik a zsvaj, a morgás, kicsinyes dühük. Harcuk, melynek tárgya mégiscsak én vagyok. Melynek mégiscsak én vagyok a tárgya. Kérlelem, alázatosan hívom őket, könyörgök, szólok nekik, átra. Hangomat parancsolásra keményítem. Hízlelek. Oda-nem-figyelést színlelek. Mindegy, minden mind-egy. Nincsenek sehol. Hangosan beszélek magamban.

Mert egyedül maradok.

Hát ezért iszom.

Circum porcelli?

Mert néha ugyan megjelenik egy rózsaszín malacka is. De az nem érdekel.



Egyperces ballada

Ez itt: egy havasi legelő. Rajta havasi gyopár. Kettő.

Aki emitt áll (tenyere botján, kézfején az álla, vállán a subája): a juhász.
Alapember.

Körötte a nyáj. Kérődzik, hever.

A puli lihegve nézi a Mestert. A mester elnéz. A messzeségbe. A messzeségben vihar látszik jőni.

A Mester a tarisznyájába nyúl. Furulyát vesz ki onnan. Fújja. Dolga jól menni látszik.

Nagy kutyák a juhok között. Fülük botja kacskaringós, akár a mesteré.
Mozog.

*

Ez itt: egy fenyő. Székely. Magányos. Alatta juhok, mellette suba, subában a mester.

Fújja furulyáját. Cifrázza. Veri. Az eső a subáját, szőrét a subának. Lefedődő lyukak, felnyíló lyukak. Ujjak – hangok.

Behull aztán az eső az egyikken. Ettől kezdve már csak dót fúj a mester.

Alaphang.

Juhok összebújva. Fa alatti formába. Terelte a puli, öntötte az eső őket.

Amik köztük hevernek: kutyák. Nagyok. Mint egy-egy borjú. Bámulnak. A kedvesre.

Az ott: a kedves. Jó. Lihegve. Szemében bánat. Bánatába belehalni látszik.

Az ott: a hasa. (Szelíden nőni látszik.)

Dó van.

Hosszan.

A juhászhoz lép. Bokáját a puli nyalja. A Mester elnéz. A kedves lerogy.

*

Ez: egy magányos, villámsújtotta, székely fenyő. Alatta döglött kutyák. Arrébb furulyacsonk.

Ezek itt: juhtetemek.

Az ott: a juhász. Mellette a kedves.

Mennek.

Mennek tovább.

Mint (ez itt:) a kurva élet.